

ÁLLATOK MINDENÜTT

SZABÓ PALÓCZ ATTILA

A közeg teszi . . .

Igen, a közegnek nagyon fontos szerepe lehet ebben. Egyebek mellett az egyes személy jellemének megformálásában. De persze hozzájárulhat sok minden egyébhez is. Csak attól függ az egész, hogy milyen közegbe születik bele az ember, avagy, hogy a későbbiek során milyen közegekbe és közegkezdeményekbe keveredik majd bele élete és vándorlásai során, milyen közegdeformációkkal és közegcsökevényekkel lép érintkezésbe akarva, de az esetek túlnyomó többségében mégiscsak leginkább akaratlanul.

Ami itt van, ez a valami itt, nálunk, igazából nem is egy kifejezetten közegszerű valami, s habár a gyakorlatot tekintve mégis annak kell nyilvánítanunk, és akként kell kezelnünk, mindvégig ott motoszkál bennünk a tátott szájú kisördög, az a rohadt martalóc, aki miatt ma is éhen maradtam.

Sebtében kipillantva belőlünk, körülkukucskálva, hogy „hadd lám, no, mizujs e tájon”, előbb csak nagyokat pislogott, majd összevonta szemöldökét, arca feldudorodott, mint aki visszafojtja a bőfögést, de aztán amilyen hirtelenül jött, ugyanoly nyomtalanul el is tűnt tekintéből ez az ábrázat, s úgy állt ott a helyünkbe vésve, akárha odaöntötték volna. Összedörzsölve két tenyerét, előbb az ablak felé fordult, majd hanyatt dőlt a fotelben, mint aki drága, elit, teszem azt, kubai szivarra gyújt . . . A szivar . . . A Szivar – azonban! – ebben a történetben én vagyok. Persze ő sem szivarozott még valami túl sokat több évezredes

életében (nem is igazán lehet szerintem életnek nevezni az öröklétezt, hiszen az élet gyakorlatilag mindig valami olyasmi, amiről már jó előre tudjuk, hogy egyszer majd véget ér . . . tudjuk már akkor, amikor a gyereket megcsináljuk, tudjuk, amikor babusgatjuk s tudjuk talán még akkor is, amikor a virágokat locsolgatjuk, formás kis kerteket rendezünk be, dísznövényeket telepítünk szerteszórt, fölgazló temetőekben szüleink és nagyszüleink, meg az ő szüleik sírjain . . . ükszüleink hiábavalósága ekkor már rég beteljesedett, hiszen az is kimúlt, amit életre teremtettek, az ő gyermekeik, akiket felemelő bujaságban megcsináltak, már ott fekszenek néhány méternyire tőlük, egyazon mélységben övelük, a sárga földet szagolgtatva fölöttébb képzetekben, ha netán azok társítása kerülhetne majd szóba, miután a terítékről egy jól irányzott mozdulattal addigra hatásosan lesöpörjük már, megalkuvást és kegyelmet hírből sem ismerve fel, s csak attól függ, hogy hány generációra megyünk vissza; hány nemzedékre tudjuk visszavezetni családfánkat . . . tulajdonképpen ezzel már az is kimondatott, hogy ott fekszenek, ha ugyan maradt még egynehányukból valami mára, az idő múlásával már egyre rendezetlenebb sorokban gyermekek, unokák és dédunokák mind, s amelyik sor, lévén, hogy erre is csak nekünk kell rádöbennünk, a kizárólagosság elvében gyökerezve, most már csakis velünk folytatódhat, s no persze aztán majd tovább utánunk . . . ez az a hiábavalóság, ami ránkszakadt, s amit aztán nekünk újfent vállalnunk kell a fajfenntartás ösztönétől hajtva . . . s ez tesz bennünket igazán élőekké, vele ellentétben, vele szemben, még ha olykor-olykor – lásd: Faust – vele karöltve is, az elmúlás képzete, a végesség apró-cseprő gyermekkorunk óta belénk itatott és belénk évdött tudata; neki azonban mindebből szinte semmi sem juthatott, csak kívülről láthatja és minden esetben csakis kívülállóként élheti meg a halált . . . elhalálozhatatlanul . . . elhalálozhatatlanságban . . . valami más néven kellene nevezni, mert igazából nem élet ez, számunkra valami álomszerű fikció, amiért esetenként mindenünk odaadnánk, neki viszont a legzordabb valóságában – mert milyen is lehetne a valóság, ami ellentmond a zordnak? – kell kiállnia mindazt, ami önnön létezésének elévülhetetlenségéből fakad . . .), most is valami olcsó dohányra gyújtott; nem kortyolt whiskyt, nem lengettek körülötte pálmákat meztelen rabszolganők, hogy legyezzék, nem tapsikolta körül

milliom-egy alattvaló, nem szóltak harsonák, nem duruzsoltak fülébe andalító dallamot . . .

Korához és tekintélyéhez képest minden valahogy leromlott volt körülötte, akár a pusztulás szimbólumává is tehetnénk itt menten, ha ugyan – amint a fentiekben láthattuk is – ez épp a lényének nem mondana ellent. Mocskosnak érezhette volna magát halandóként, afféle leizzadt, aszalt emberi lénynek a dehidratáltságtól karnyújtásnyira, a visszafordíthatóság már csak alig-alig felsejlő, legutolsó fokán. Olyannak, aki már szagot is áraszt. Olyannak, akinek már rég szaga van. És több méterről érezhető. Olyannak, aki kellemetlenül érezheti magát, ha mások közelébe kell mennie, mint aki fogmosás nélkül száguldott el otthonról reggel, s attól tart, nehogy valakivel közvetlenül is szót kelljen majd váltania.

Jó kis szauna volt ez. Csak még hiányzott belőle akkor a párologtató. Azóta azonban már bepótolták ezt a mulasztást is, s ha ma történe mindez, talán már egészen másként alakulnának a dolgok. De hiszen ki is mert volna még párologtatóról álmodni ezerkilencszáznegyvenkilenc izzadsággőzös tavaszán? Azóta túlszárnyaltuk ezeket az álmokat, a mai vendégeknek akár már légkondicionálót is felkínálhatunk . . . A kávéfőző azonban továbbra is ők maguk főzik!

Jöttek persze időközben sorban, holmi magvában holt elképzelések arról, hogy az objektumba kiszolgálószemélyzetet telepítsenek: csokornyakkendőös pincéereket, akik felhordják az emeletre a hideg söröket, a jégbe hűtött pezsgőt, s titokban márkával-dollárral üzleteljenek; facipős takarítónőket, hogy a parketta felmosása ürügyén eláztassák a szőnyeget, kisöpörjék a seggünk alól a lehulló cigarettazárjegyet, s akik káromkodjanak is olykor néhanapján, ha új, ismeretlen vendéget fogadunk, hogy az átkozott már megint újságpapírral törölte ki a valagát, s eldugult a lefolyó; formás keblű kis csitri masszórlányokat, hogy kitapogassák üszkös tagjaink, s tiszteletből-e vagy kötelességből, egyre megy és teljességgel mindegyleges, tapintatosan elhallgassák a többiek előtt testünk apró kis hibáit, frusztrációs cseprő szégyenpontjaink, kis életet vigyenek fantáziavilágunkba, idős napjaink felett fényeskedjenek, s ha időnek teltével görcsölni kezdene bennünk a kanság, hát könnyűszerrel más hasznukat is vegyük; szakácmestereket, akik szájunk ízéhez alakítsák a konzervált étkeket, házmestereket, akik elsimítsák örökös per-

patvarainkat, kertészeket, akik kicserepesedett folyosóinkra virágot ültessenek s aszalódott hátunkon megtelepítsék a mohát, hogy még akkor is, mindenen felül bekebelezhessen bennünket a tiszta, érintetlen természet igézete.

Olyan régen volt, hogy szinte már nem is tudom a napját, amikor egy erélyes hatósági rendelettel mindezeket, még a kísérleti stádium legclején, kitiltották az objektumból, s még egy kutyát sem volt attól kezdve már szabad ide behozni. Kísérleti stádiumukba fojtották a pincéreket, a takarítónőket és a masszőrlányokat is, alig néhány hétig élvezhettük csak életünket szebbé tevő, áldásos társaságuk. Azóta már csak mi magunk lehetünk önmagunknak a fény az éjszakában!

– Begilisztásodott nélkülük a tokám!!! – üvöltött az egyik kolléga néhány emelettel feljebb a tilalomról szóló kósza pletykák hallatán, de aztán – kibővítve a hatósági rendeletet –, egy hanyag kis tollvonással hozzácsapták őt is a kiszuperált személyzetből átalakított kontingenshez, s azóta nem hallottunk hírt felőle. De nem is tiltakozik azóta se senki, tehát valószínűleg rendben mennek a dolgok, s még inkább valószínűnek tartom, hogy most már aztán végképp mindenki elégedett.

Az olcsó cigaretta meggyújtott szála ott kókadozott a szája szélében csüngve, s ha nem is volt semmi ötlete, a kedv sem szolgálta különösképp, hogy kezdjen magával bármit is.

Ugyanúgy a szája szélét rágta, ahogy én szoktam naphosszat, s még csak nem is kell idegesnek lennem hozzá . . .

– Kibaszott nyár – dűnnyögte a bajsza alá mogorván –, olyan meddő vagyok ilyenkor, mint a . . . mint a . . . – de nem jutott jó hasonlat eszébe.

Nem izgatta magát emiatt, nem volt ő a hasonlatok, sem az ékesszólás „embere”, egyszerűen csak hangosan gondolkodott . . .

Nos, hát az én fogalmaim szerint a tavasz mindig addig tartott, amíg a tanítás az iskolákban, azaz az iskolaévek szerint változnak bennem az évszakok. Nyár majd csak akkor lesz, ha elkezdődik a szünidő. Ez meg egy amolyan köztes időszak volt, amikor a gyerekek még suliba jártak, de az átlagabbja nyárnak mondta már. Nem is igazán tudom visszavezetni, hogy honnan rögződött meg ez bennem, talán azért lehet, mert mindig olyan beosztásban dolgoztam, ami szorosan összefüggésben állt az iskolaévekkel, a szezonnal a színházakban, a fazonnal meg a divat-

ban . . . Kivéve egy rövid, átmeneti időszakot, amikor büntetésből máltert talicskáztam egy építkezésen.

Döbbsenten összecsapta tenyerét, mintha meghallott volna valamit, valami fontosat. Persze semmi ilyesmi nem is történhetett volna vele, még ha így utólag ki is színezné az emlékezetem a történeteket.

– Valami még hiányzik innen – futott végig a gondolat a kisagyán.

Egy szúnyog evickélt a szoba sarkában a pók hálójába akadva. Talán haláltusa lehetett, amit vívott, mert hevesen próbált ellenállni a ragadozóval szemben, de – talán mondanom sem kell – igyekezete eredménytelenül végződött. Akárcsak apró vérszívó kis élete is.

Nem bonyolította tovább a dolgot: összecsapott – imádkozást sugalló – tenyérrel, s az ezzel eredendően együtt járó, némileg előre nyújtott karral egyszeriben zsugorodni kezdett, vállá felett apró kis szárnyacskák serkedtek, s szúnyog képében máris kiröppent az ablakon . . .

Félig szívott, olcsó cigije ott füstölgött tovább a szőnyegen.

*

Valami szokatlan idegesség munkált bennem aznap. Ha kerestem is volna az okát, akkor sem jutok vele messzire, de így, hogy nem is kerestem, pláne nincs semmi alapom arra, hogy most utólag megpróbáljam meghatározni a dolgokat, no és persze – hogy még tovább merészkedjek – azok eredetét. Jobb körökben talán ezt szokták megérzésnek vagy előérzetnek nevezni, de ha meg tényleg ez volt a dologban, akkor sérelmezem, hogy ez nem tudatosodott bennem, hiszen akkor elébe mehettem volna az eseményeknek, talán meg is akadályozhattam volna ezt vagy azt, s egyúttal akkor meg is kímélhettem volna magam egy sor kellemetlenségtől is. Késő bánat ez már, hiszen semmi se történt ezek szerint.

Lehetett volna, mondjuk, ebben a történetben egy másik Csávó, hogy ne én legyek mindig az a Szivar, akiről szó van, másfelől viszont, ha így lett volna, a megérzés értelmezésének képessége is egyszeriben feleslegessé válik, hiszen ha a . . .

No, próbáljuk meg egy szintre hozni a dolgokat!

Tehát, ha működésbe lép bennem egy hatodik érzék, amit előérzetnek vagy megérzésnek nevezünk, s azt értelmezni tudom önmagamban, akkor már módomban áll úgy és olyan irányba befolyásolni a dolgokat,

ahogy az nekem megfelel, tehát, hogy elkerüljem a kellemetlenségeket, illetve, hogy kimosakodjam, még mielőtt bekoszolódtam volna. Teszem azt, átruházom szerepköröm Csávó barátomra, s akkor vele esnek meg ugyanazok a dolgok, amelyeket nekem a saját megérzésem vetített előre, hogy majd velem történnek meg hamarosan. Akkor tehát majd ő kerül bajba, őt fenyegeti veszély, ő járhatja le saját magát, övé lesz a megszügyenülés, neki kell nemcsak az eseményeket, de azok következményeit is viselnie, s ha akkorra még mindig nem roppanna össze mindezek terhe alatt görnyedezve, hát neki kell majd az elkövetkezőkben maga után vonszolnia ezt a koloncot.

Igen ám, csakhogy ha tényleg így, számomra garantáltan és kifogás-talanul pozitívan alakulnak majd a dolgok (mivel a megérzésem révén mindent előre láttam, és úgy intéztem, hogy lerázzam magamról czekeket a terheket . . .), akkor a hatodik érzékem hagyott cserben, akkor a rossz előérzetem, a felmerülő sejtésem volt téves, hiszen semmi bajom nem esett, semmi rossz nem történt meg velem, semmilyen kellemetlenség sem ért . . .

Nem arról van itt szó, kérem tisztelettel, hogy szeretném én, hogy lépten-nyomon holmiféle kellemetlenségek érjenek, csak az ilyenfajta megérzésekkel szembeni kételyek hagynak bennem kívánnivalókat maguk után. No, úgy is kell nekik! Viseljének csak szépen ők is terheket és koloncokat a nyakukban! Majd most pont ők lesznek itt a kivétel . . .?!

– Lókét! – súgtam a taxis fülébe alig hallhatóan, akit sikerült leintennem azon a tikkadt kora délutánon a forgalmas belvárosban, ahol még mindenki hivatásszerűen száguldozott, mert még mindig munkaidő volt, siettek a befizetésekkel a bankba, a postázandó levelekkel a postára, a megrendelt áruval az üzletekbe, ahogy az már illik, s persze, ahogy a központi főnökség diktálja az iramot.

A piros lámpánál váraoztunk épp. Semmi jel nem utalt arra, hogy csetleg valami esőféle készülődne . . . Egy óriásplakát az útkereszteződés tövében valami reciklált zenei performanszot hirdetett, az antidivatáru-kereskedés előtt néhány járókelő a kirakatot bámulta, de a mozdulataik nem árulkodtak valami hatalmas nagy érdeklődésről, inkább csak céltalan bolyongás volt abban a topogásban, amivel ott ácsorogtak és bámészkodtak. Én meg őket fürkésztem az autó ablakán keresztül. A taxis motyogott valamit időközben arról, hogy a városnak

nincs az idén pénze, ezért egyáltalán nem lesz szűnyogirtás, meg hogy évek óta gondok vannak már ezzel, inkább csak az önkormányzati vezetők egymás közötti leszámolásainak tárgyává és eszközévé vált a téma, abban pedig maximálisan ki is élük magukat, sőt még a felesleges energiákat is levezetik az illetékesek.

Már javában valahol az útkereszteződés közepén jártunk, de a tekintetem még mindig az antidivatáru-kereskedés kirakatán pihent, s ha már nem is a tipegő-topogó báméskodókat figyeltem, a közszemlére bocsátott bőrdzsekik, bőrkabátok, bársonynadrágok, bársonyzakók és mellények, szarvasbőr kabátok és miegyebek között egy ismerős arcot véltem felfedezni. Még szerencse, hogy a taxisnak ismét lassítania kellett, ugyanis jobbra kanyarodás előtt természetesen a szembejövő forgalom elsőbbségét is szabály szerint, no meg persze a biztonságunk érdekében, meg kellett adnia.

– Lókét . . . Tudja, hol van az? – kérdeztem rá a taxisra, mert az imént válasz nélkül hagyta, amikor megadtam neki az úti célt. Persze annyit azért csak láthattam magam is, hogy jó irányba haladunk, de a fene tudja, mondom, mégis, nem árt, ha biztosra megy az ember.

– Persze, ma már három fuvarom is volt oda – dűnyögte megint hanyagul. – Történik ott most valami, hogy mindenki oda megy?

– Valami . . . Csak sajnós, egyelőre még én sem tudom pontosan, hogy mi is lehet az. Tudja, hogy van, ha menni kell, hát menni kell, nincs itt sok duma, majd kiderül, hogy mit akartak . . .

Kérdő szándékot láttam abban, ahogy a taxis erre felhúzta a szemöldökét. Amolyan dölyfös pillantás volt ebben, de mindenképp meglapult egy kérdés is amögött, ahogy rám nézett. Valószínűleg nem szokott hozzá, hogy idegen emberek ilyen nyíltan beszéljenek vele. De hát mit kellett volna mondanom neki? Mégis, mit mondhattam volna mást?

– Csak tudja – vont a vállát –, ez a Lókét igen messze van, és onnan soha nincs fuvarom visszafelé.

Hát igen, Lókét már önmagában is egy zsákutca volt, de erre tulajdonképpen még akkor sem döbbsentem rá igazán, amikor a huszonkettes fogadó ajtaján belépve, nekem az adott pillanatban háttal, megpillantottam azt a férfit. Úgy tett, mintha nem is vette volna észre érkezésem, itt fenn a sokadik emeleten, az ablakon derékig kihajolva tekingetett

jobbra-balra, minden különösebb látható cél nélkül. Mondhatni, öncélúan . . .

Nem is igazán tudtam eldönteni, hogy most mitévő legyek. Gondoltam, ha most megzavarom valamiben, legyen az akár csak egy aprócska kis gondolatmenet vagy még attól is elbagatellizálhatóbb dolog, eleve negatívan viszonyul majd hozzám, s annak aztán bármilyen következményei lehetnek, amelyeket még előrelátni se jó, nemhogy elviselni majd, s ne adj isten, még kiváltani is valamivel. Jó, persze nem összpontosult már akkor sem valami nagy hatalom az ilyen kis államhivatalnokok kezében, mégis, igen sok esetben ők voltak a döntéshozó szerv, s mióta a fellebbezés jogát kiiktatták a helyi joggyakorlatból, megfontolandó volt, hogyan is viszonyuljon hozzájuk az ember. Ha egy-egy arrogánsabb példányukra futott rá valaki, hát igencsak megnézhetette magát az elkövetkezőkben, s örülhetett, ha ép bőrrel megússza az egészet, nemhogy még neki álljon esetenként följobb. Tudni kell szeretni az életet, és mindazt, ami vele jár, hát inkább a türelmesebb megoldások híve voltam, akárhányszor szembesültem valamelyikükkel. Most sem tettem hát másként . . . Vártam. Kvázi türelmesen. Meg hát az a tikkasztó levegő, aminek tényleg nagyon jót tett volna egy légkondicionáló berendezés, ugyancsak rám nehezedett, elnyomott, szinte álmosnak kezdtem érezni magam hirtelen, s mint tudjuk, az álmos embert kevésbé izgatják a dolgok, egyre nyugodtabb lettem. Már majdnem ásítottam is egy nagyot, de túrtóztettem magam, s lassacskán kezdett felébredni is bennem egyfajta hálaérzet azért, hogy figyelemre sem méltat, egy szót meg nem ereszt irányomban, egyszerűen nem is vesz észre . . . Ha ez még így eltart egy ideig, teljesen megnyugodhatok, s mire végez a bámészkodással, már semmiféle zavar sem lesz bennem, teljesen nyugodtan tudok beszélgetni majd vele, az pedig, tapasztalataim szerint, még az ilyen államhivatalnokokban is bizalmat kelthet.

Sorban egyre újabb ásításokat kellett lenyelnem, s feszengesemben, ahogy ott ácsorogtam, egyre szélesedtek a mozdulataim, s egyre inkább lehetett volna már nyújtózkodásoknak nevezni azokat. Várom, még várni fogok . . . Várom, még mindig várok . . . Várom – ismételgettem magamban egyfajta biztatásként is, nehogy kísértésbe essek, és mégis ki találjam nyitni a pófámat.

Nem nyitottam ki.

– Várok – ismétелgettem tovább némán magamban egyfajta önhipnózisként, hogy végtére már teljesen ellazulhassak.

Számolni kezdtem magamban az ásításokat. Kis agytörést igényelt ugyan, mire kitaláltam, hogy tulajdonképpen hánytól is kezdjem most megszerezni őket, mert nem tudtam pontosan meghatározni, hogy mennyit is nyeltem le már eddig. Négyet-ötöt, esetleg tízet is, vagy még annál is többet? Közben már egy újabb ásítás kerülgetett, s hirtelenjében, nehogy ez is kiessen most a számadásból, elneveztem tizenkettőnek, mondván, hogy könnyen megjegyzem majd annak alapján, hogy egy tucattól kezdtem újra a számolást, s utólag majd hozzácsapom az eddigiekhez, ha sikerül letisztáznom végre, hogy mennyi is volt belőlük eddig. Aztán, ahogy egyre inkább rám nehezedett a tikkadtság, már lassacskán kezdtem megadni magam, egyre nehezebben tudtam összefogni, s legfőképp átlátni az összekuszálódott szájakat. A kettős számlálás, egyrészt visszamenőleg az eddigiek tekintetében, másrészt pedig az egy tucattól újraindított számláló is kezdett már egybefolyni bennem, s bizony igazán megviselte egyre álmosabb s egyre csak még inkább ellaposodó agysejtjeimet. Az egyre újabb lenyelt ásításokat is gondot jelentett már figyelemmel kísérnem, nehogy még az előzőekkel bibelődjek, s az egy tucatról indult számolás akkor már visszafordíthatatlanul végleges maradt. Hát jól van, én beérem ezzel is . . . Soha nem voltam válogatós, és nem is a különleges igényeimről és igényességemről voltam ismert.

Amikor aztán nagy sokára kegyeskedett felemelkedni az ablakból és felém fordult, nem lehetett tudni, melyikünk arcán nagyobb a döbbenet. Ugyanaz az arc állt ott előttem, amelyiket az antidivatáru-kereskedés kirakatának bőrdzsekije, bőrkabátai, bársonynadrágai, bársonyakói, mellényei, szarvasbőr kabátai és egyebei között a taxi ablakából láttam. Az ő arcára meg attól ült ki a döbbenet, hogy tényleg nem vette észre, hogy belépett az ajtón valaki, s most nem tudott szóhoz jutni.

– Csávó! – ujjongtam. – Ugye te vagy a Csávó?

Kicsit dadogósan kezdte, de mégis sikerült kiböknie valahogy:

– Igen, én.

Valamit matatott az íróasztalán az aktakötegek, irattartók és jegyzetkönyvek között, s végül az egyiket diadalmasan megakadva, rám emelte tekintetét. Nagyon halkán, nagyon kímérten, teljesen érzéketlen

hangon beszélt, s a felolvasások mindenkori elidegenítő hangnemében mondta be a nevemet:

– Szivar? – kérdezte megilletődött arckifejezéssel.

– Az vagyok . . .

Kegyetlenül széles, őszinte, örömteli mosoly ült ki az arcára, szája szinte nem is a füléig húzódott szét, hanem egyenesen mintha az a száj bekebelezte volna Csávó fülét, vagy még inkább, mintha a földrengésekhez hasonlatosan, ahogy a toronymagas épületek a friss repedésekbe omlanak nyomtalanul, hallószervét is ugyanoly nyomtalanul váltotta fel az egyre szélesedő mosoly, s őszintén be kell vallanom, már aggódni kezdtem, hogy nem lesz-e ennek itt most valami baja, vagy nem kell-e a mentőszolgálatot hívnom menten, ha töretlen örömnépében még tovább akarja szélesíteni mosolyát . . .

– Gratulálok! – nyögte ki aztán ugyanazzal a szélesre feszített mosollyal, s nem is értem igazán, hogy az ily módon eltorzult szájában vajon hogyan is tudta még forgatni a nyelvét, hogyan tudhatott szavakat formálni, hogyan préselhetett ki magából mégis érthetővé gömbölyített hangokat. – Gratulálok . . . – lihegte még tovább . . . – Önt kinevezték a C szektor 78-as egységének a vezetőjévé. Ettől a pillanattól kezdve egy valódi egységvezetőt tisztelhetünk önben . . . Engedje meg, hogy hangot adjak felhőtlen örömömnek és megelégedésemnek, hogy én közölhettem önnel ezt a kivételesen szerencsés és ünnepélyes hírt . . .

Hát így, utólag, most mit mondhatnék? A C szektor 78-as egysége egy lepusztult, sötét, utolsó kis cella volt, s valójában – ilyenként – nem sokban különbözött a Lókét épületkomplexumának más létesítményeitől sem. A fogadók toronyháza, melyben a huszonkettes is volt a maga sokadik emeletén, valamivel talán rendezettebbnek mondható, de ha jobban belegondolunk, hát ennek a megfigyelésnek vajmi kevés jelentősége van a helyzetet és az események eddigi és további menetét illetően. Egy ugyanolyan használhatatlan és semmi különösebb jelentőséggel fel nem ruházható észrevétel ez, amilyenektől aztán az elkövetkezőkben tömegesen hemzsegték egységvezetői napjaim.

Kinevezésemre nem tudtam pontosabb magyarázatot találni, azzal pedig tisztában voltam, hogy kérdezni meg teljesen felesleges lett volna. Maradhattam tehát csak azoknál a már az elemiben elsajátított és jó alaposan bemagoltatott általánosságoknál, melyek sokféle értel-

mezhetőségükkel és az alkalmazási mechanizmusok igencsak széles skálájával semmiféle megfejtendő és kibogozható konkrétumot nem kínáltak. A szorgos, alázatos és odaadó munkát mindig megjutalmazzák, vezetőink állandóan figyelemmel kísérik tevékenységünk, s amikor elérkezettnek látják a pillanatot, nem fukarkodnak a jutalmazással, mindenki érdemei szerint részcsülhet a becsületes és lelkiismeretes adófizetők pénzén létrehozott állami javakból, felesleges az egyszerű halandóknak az okok felkutatására fecsérelnie termelőerejét, amikor azt sokkal hasznosabban is értékesíthetik érdemeik mértéke alapján megszabott munkaidejükben és a rájuk ruházott szabadidős tevékenységekben, s amennyiben erejük teljében még ennél is többre érzik magukat hivatottnak, heti három alkalommal hobbis foglalkozásokon vehetnek részt, amelyeken tovább szélesíthetik a termelőeszközök gyakorlati alkalmazásának előttük megnyíló perspektíváit . . . Mindezek azonban nem kínáltak magyarázatokat a pillanatnyi kiemelt pozícióra vonatkozó kételyeimre. Hiszen: mivel érdemelhettem én ki egy ekkora megtiszteltetést? Milyen cselekedeteimmel váltam én különbözővé mindenki másától, vagy legalábbis a többségtől?

Egységvezetőként környezetem igen nagy becsben tartott, a kiszolgálásra pedig végképp nem lehet panasz. Napi rendszerességgel érkeztek egységem rácsos bejáratához a legújabb párizsi divat szerinti egyenruhákba öltözött alkalmazottak, akik még a bejáratú ajtó kulcsait is maguknál tartották, hogy arra se legyen gondom, és a sétálómra is mindig velem tartott legalább egy közülük. Soha nem kellett túl nagy távokat megtennem, tényleg elégedett lehetek, hiszen néhány kör megtétele után a hátsó udvarról visszakisértek az egységemhez, s még az ajtót is rázárták, nehogy valaki megzavarjon a munkavégzésben. Feladataim sem voltak különösebben megterhelőek, lényegében csak az egység karbantartásáról kellett gondoskodnom, a reggeli szemlére megigazítani az ágyam, edénykémet kinyújtanom az ajtóra beépített tolóablakon, jelentkeznem, ha kintről a nevemet ordították . . .

Emellett azonban teljesen szabadon rendelkezhettem az időmmel, amit – be kell látnom –, kezdetben nem is igazán tudtam megfelelően értékelni, s nem éltem a megkülönböztetett helyzetem nyújtotta lehetőségekkel. Jobbára csak heverésztem az ágyon, a rácsos kis résen, amire azért mégsem lehetne rámondani, hogy áhlyak, a beszűrődő napfényben

táncoló apró kis porszemeket figyeltem igen nagy élvezettel, nevükön próbáltam nevezni korcográfiaikat, s minduntalan meglepedettséggel konstatáltam, ha egy-egy táncuk korábról már ismerősnek tűnt. A falak repedései is hatásosan kötötték le a figyelmemet, bár néha, egy-egy sarokban vagy a plafonon nem igazán tudtam megkülönböztetni, hogy melyik a pókháló, melyik a repedés. A szám szélét még mindig kitartóan rágtam, és arra az elhatározásra jutottam, hogy céllövészettel fogok foglalkozni. Ezt a tervemet azonban, sajnos, mégsem válthattam valóra, mert a C szektor vezetője szervezési és szisztematikus akadályokra hivatkozva visszautasította a lőfegyver-beszerzési kérelmemet.

Nagyon szűk volt az a kis berácsozott rész kb. két és fél méternyi magasságban a falon, ami az ablak funkcióját látta el. Persze, nem tartozott sem a C szektor, sem azon belül a 78-as egység a modern építészeti irányzatok luxustelepei közé . . . De az adott pillanatban nem is ez volt a lényeg. A mai napig sem igazán értem azonban, hogyan találhatták meg minduntalan azok a kiéhezett szűnyogok az egyenesen az én egységemhez vezető utat. Hihetetlen volt, hányan voltak képesek az én egységemhez hozzám, mintha az iránytűjük csak a hetvennyolcas felé mutathatta volna az egyenes vagy legalábbis az egyetlen célravezető utat . . . Nem győztem vakarózni, úgy összemartak.

Hanyatt feküdtem ágyamon, amolyan egykedvű voltam, de talán még az sem igazán. Kedvetlen, kelletlen, semmilyen . . . Nem fájt a gyomrom, de mégis valami olyan érzés fészkelte belém magát, mintha mégis az gyötörne, nem voltam rosszul, de ez az állapot jólétnek sem igazán nevezhető. Nem is forgolódtam nagyon, a legnagyobb megerőltetés mindig csak annyi volt, hogy mozdultam egyet-kettőt, de akkor is minden különösebb cél nélkül, hacsak nem az időközben rajtam meglepedett szűnyogokat akartam odébb hessegetni. Néha egészen ellepték szabadon maradt karomat, de betakarózni sem akartam, mert akkor meg kivert az izzadság, s még takarózatlanul is patakzott a hátam, ragadt hozzám minden ruhám, ami rajtam volt.

A beszűrődő napfényben gyöngyözött a bőröm, ahogy az izzadságcseppek gömbölyödtek karomon. Lecsuktam a szemem, mintha aludni készülődnék, de persze nem is reménykedtem abban, hogy elszenderülhetek. Ahogy abban a félidióta pózban, amelyikbe kínomban összehúztam magam, később alig észrevehetően, épp csak egy nagyon keskeny

kis résnyire, csak annyira, amennyire akkor nyitjuk ki szemünk, ha nem szeretnénk, hogy a külső szemlélő is észrevegye azt, s amikor aztán nem is láthatunk sokkal többet önnön szempilláinknál, s a mögötte felsejlő árnyakból sejthetjük csak, hogy tulajdonképpen mit is láthatunk, azaz láthatnánk, ha mégis felfednénk magunkat és rendesen, emberien kinyitnánk szemünk . . . amikor észrevétlenül épp csak ennyire kinyitottam az ily módon függőlegesen alulra került bal szemem, vállam terpeszkedett el előttem, s mögötte, távolabb felsejlett a térdem és felette valamicske a szőrös combomból. A szúnyog akkor már ott mászkált a karomon, s egyre felszabadultabban mozgott, láthatóan egy újabb kiadós csípésre, vérszívó hadműveletre készülődött. Fente, élesítette szerszámaikat . . . Olyan közelségből hatalmasnak tűnt, gigantikus és méreteiben rémisztő volt, mégis sikerült megőriznem lélekjelenlétem.

– Aha – futott végig az aszalodott gondolat tekervényeimen –, szóval te vagy az a dög, az a rohadt martalóc, aki miatt ma is éhen maradtam . . .

Bal kezem volt alul, rajta feküdtem, azt tehát nem használhattam, mert tudtam, ha megmozdítom, a szúnyog máris odébbáll, s lesből aztán majd újra támad. Jobb kezemmel csaptam hát le bal karomra, s a dőge máris elkenődött egy vértócsa kellős közepén a vállamon, de a tenyereimre is ragadt belőle épp elég.

Azóta sem jöttem rá, hogy bármi összefüggésben áll vagy állhat-e a történetekkel, de abban a pillanatban az egész C szektorban elment az áram.

*

Kéjtelen-kelletlen. Annabella főzött egy kávét.

Jobb dolga nem volt, ezért hát úgy érezte, legalább ennyi kitelhetne tőle. Kéjes mosollyal forralta fel a vizet.

Cigire gyújtott, s hosszasan bámult kifelé az ablakon. Mintha maga elé volna csak, de azért mégis kifelé, jobb híján, harmadolva, hiszen a hetedik emeletről, habár kilátás az meg aztán adódik bőven, nem is láthat mást az ember, csak leromlott, lepusztult háztetőket, unalmasra meszelt szemközti és szomszédos emeletes házakat.

Kisujja hegyével, ujjbegyével magához nyúlt . . .

Egy pillanatra visszatartotta a lélegzetét, jó hosszan lent tartotta tüdején a füstöt, miközben ujját végighúzta combján.

A tapintás sercegett a bőrén . . .

Forróság volt, ablakot szeretett volna nyitni, de nem igazán találta fel magát ezekkel az újfajta ablakzárakkal, amelyekkel ezeket az emeletes épületeket felszerelték. Ő még azt szokta meg, hogy az ablaknak – legalábbis általában – egy vagy két szárnya van, s azt befelé kell nyitni, de az ilyen befelé dőlős, nem is oldalt, hanem függőlegesen nyíló ablakokkal igazán bajban volt.

Érezte, hogyan folynak le hónalján az izzadságcseppek, lassacskán egyre inkább kezdett szaunára emlékeztetni a szoba, a lakás, amelyben ébredt.

Vendég volt itt, vendégségbe érkezett még tegnap nagybátyjához, aki viszont ma egész napra egyedül hagyta egy kulccsal a lakásban. Biztatta, hogy menjen, sétáljon, járjon egyet, de Annabellának semmi kedve sem volt belevetnie magát az ismeretlen város forgatagába. Nem ismerte a környéket, s egyébként is arra számított, hogy a nagybácsi majd korábban elhangzott ígéretéhez híven szépen kalauzolja őt, amerre és ahová csak menni támad kedve.

A tapintás tovább sercegett a bőrén . . .

Fedor nagybácsi nem volt egy megbízhatatlan, hazug ember, csak éppenséggel az érkezés időpontját nem beszélték meg pontosan, nem egyeztettek előre, s így Annabella a jóságos nagybácsi számára a lehető legváratlanabb pillanatban érkezett. Persze, volt benne annyi tapintat, meg hát jólnevelt is annyira, hogy nem mutatta volna ki még véletlenül sem, hogy a lány esetleg a terhére lenne, de nem is igazán jutott ideje foglalkozni vele és a kislányos hóbortjaival. Munkája volt, dolgai voltak, amelyeket el kellett intéznie, hiszen a kötelesség az kötelesség, még ha vendég is van a háznál.

Annabella meg hát korát meghazudtolóan csitrisen viselkedett. Habár nemrég töltötte be a huszonnyolcadik életévét, ez egyáltalán nem látszott meg rajta, sem testi fejlettségében, sem a szellemiekben nem mutatott húsznál, s a legjobb esetben is, mondjuk, maximum huszonkettő-háromnál többet.

Fedor bácsi csak jóságosan dörmögött, amikor előző nap felcsöngött hozzá a ritkán látott vidéki rokon, húgának gyermeke. Mintha mi sem történt volna, s meg sem lepődött volna a nem várt vendég érkezésén, asztalhoz ültette, megosztotta vele szerény, makrobiotikus kis

vacsoráját, betessékelt a vendégszobába, tiszta ágyneműt húzott a bevetetlen ágyra, egyszóval, mintha épp a legmindennapibb dolgok egyike lett volna számára az is, hogy valaki minden bejelentés nélkül betoppan hozzá, sőt még éjszakára is ott marad.

– Legalább telefonálhattál volna, hogy ezt előre megcsináljam . . . – dörmögte, de semmi más megjegyzése nem volt ezzel kapcsolatban.

Annabella hazatelefonált a szüleinek, hogy szóljon, minden rendben volt az úton, s hogy egészben és egészségsben megérkezett. Amikor a nagybácsi átvette a telefont, kissé félénken visszahúzódott a vendégszoba ajtajába, mert attól tartott, hogy Fedor bácsi esetleg tolakodásnak, hallgatóságnak vélheti, ha ő is ott somfordál, miközben az ugyancsak ritkán hallott húgával beszélget. No és persze attól is tartott, hogy ha hozzá, Annabellához nem is volt, de az édesanyjához mindenképp lesz majd a nagybácsinak néhány keresetlen szava, amiért így, minden bejelentés vagy előkészítés nélkül, teljes bizonytalanságban elküldték egyedül a lányt egy ilyen távoli és számára idegen helyre. Azt pedig nem szerette volna hallani . . . Két karját lomhán lógatta teste mellett, de izmai szinte megfeszültek a készenléti állapotban, hogy ha mégis arra kerülne a sor, hát sebtében befoghassa a fülét. Sőt, egy olyan titkos terve is volt, hogy ha erre majd sor kerül, hát úgy, befogott füllel berohan a vendégszobába és zokogva az ágyra veti magát. Valamelyik filmben látott ilyesmit, és ott működött, miért ne használná hát ki ezt a tapasztalatot a rideg és füledt valóságban is.

De Fedor bácsi nem kellemetlenkedett . . .

Jókedvűen vihorászott, miközben a húgával beszélgetett, s mivel nem volt egy bőbeszédű, s még kevésbé egy könnyen és gyorsan feltárukozó ember, hamarosan előszedte tarsolyából a legfrissebb, minden esetben kedvenceknek mondott vicceit, amelyekre éppenséggel felesleges is volt a drága impulzusokat pazarolni.

Lókét, ahol szektorvezetőként dolgozott, egy zárt intézet, nem vihette hát magával munkahelyére fiatal vidéki rokonát, hiszen akkor az állásával játszott volna, a kockáztatás, a hazard pedig örök életében távol állt tőle, idegen volt a számára. Néhány hónap múlva, ezerkilencszázötven legelején lesz az intézet alapításának huszonötödik évfordulója, nagy ünnepségre készülődtek, a megemlékezések szervezéséből pedig Fedor bácsi is jókora feladatot vállalt. Elvégre egy szektorveze-

tőnek mindig résen kell lennie. Megfontolt és kimért ember lévén igen sok időt fordított munkájára, alapossága mindenen felett állt. És szerette is azt, amit csinált . . .

Annabellának mindvégig az járt a fejében, hogy felhívja telefonon Fedor bácsit a munkahelyén. Szeretett volna kitalálni valamit, egy jó kifogást, amivel a telefonhívást igazolhatja, s a nagybácsi észre se vegye, hogy igazából csak unalmában hívta fel. A kávé még forró volt, meg is égette vele a nyelvét, ahogy beleszürcsölt, s ezzel máris egy újabb oka volt arra, hogy fintorogjon. Cseppet sem érezte magát elégedettnek az ittlétével. Ő akcióra számított, kalandozásra, forgatagra, élményekre . . . Emberekre. Ehhez képest egyedül ült otthon ebben a szaunaszerű emeleti lakásban.

Tapintása újra megsercent a combján . . .

A kád szélére ült, s hosszú lábát maga elé nyújtva karját könyékben behajlítva és összeszorított öklét hóna alá gyűrve hosszan nyújtózkodott egyet. Miközben megeresztette a csapot, lábát is keresztbe tette, s ugyanolyan pucéran, ahogy az ágyból felkelt, a víz fölé hajolt. Ujjaival ellenőrizte a hőmérsékletet . . . Nem szeretett volna meleg vízben fürdeni, inkább egy kis langyos, de még inkább hűvös felfrissülésre vágyott. Esetleg mint otthon, abban a szűk kis pataokban megmártózva, úgy szeretett volna egy kis hűsölést . . . Jobb kezével a kád vizéből egy kicsit megcsapkodta arcát és mellkasát, majd két tenyerét egymás mellé szorítva egy maréknyi vizet merített ki a kádból, s a feje fölé emelve kezét, a hajába túrt. Hosszú, leomló haja nedvesen terült szét a hátán, s úgy érezte, a felfrissülés már egy karnyújtásnyi távolságra sincs tőle.

Ilyen nedvesen ment vissza a szobába, hogy végre belekortyolhasson abba a népies mintázatú findzsába, amelybe a kávét töltötte ki magának. Fedor bácsi biztosan egy jó kis vidéki kirándulás alkalmával vehette valami bővliárusoktól, esetleg otthonról hozhatta magával a nagyszülői örökségből vagy a fene sem tudja . . . Széle itt-ott már letöredezett, nem tartotta túlzottan valószínűnek, hogy nagybácsikája még mindig őrizgetné itt, ha nem fűződne hozzá valami különös emlék vagy nem kötné hozzá a szentimentalizmus halovány igája, hiszen a szektorvezetői fizetéséből bármikor megengedhetné magának, hogy újabbat, formatervezettebbet, szebbet vegyen a helyébe.

A kávé már meghűlt, és Annabella egész testét valami jóleső megkönnyebbülés öntötte el, ahogy végre az enyhén fölfrissült bőréhez érve nem sercegett a tapintás, nem küszködött tovább a meleggel, a tikkadtsággal, s a megeresztett csapvíz zuhogó dübörgésének andalító moraja is egyre csak nyugtatta, lassacskán kezdte kiegyenlíteni kedélyállapotát.

Előbb csak bal lábával lépett bele a félig eresztett kád vizébe, de a findzsát akkor még mindig a kezében szorongatta. Furcsa, kényszeredett félterpeszben állt, mert a kádban lévő lába valamivel magasabban volt, mint a szárazon lévő, még ha magasított talpú fapapucsot is viselt. Csípőből oldalra fordulva zárta el a vízcsapot . . .

Tapinthatóvá vált a csend. Persze, ez csak a pillanat egy töredéke volt, mert a zubogás elvágott hangja mögött lassacskán máris kezdtek feltűnni a lentről, az utcáról beszüremelő hangok, s ezek között szinte észrevétlenül sikkadt el az enyhe koppanás, amivel a findzsát óvatosan leeresztette a kád mellé, a fürdőszoba csempéire, és az a halk csobbanás is, amivel a vízbe ereszkedve a kádba ült. Valahonnan, valamelyik szomszédos lakásból valami számára ismeretlen a távolság miatt ezúttal csak nagyon halk zene hangjai is átverekedtek magukat a falakon Annabella hallójáratáig. Hátrahajtott fejjel lógatta le hosszú haját a kád szélén kívül szinte majdnem a csempéig, s csukott szemmel próbálta elkapni a zene dallamát. Igyekezetéhez azonban túl halknak bizonyultak ezek a hangok, s minden koncentrációja, amit ennek érdekében kifejtett, teljességgel feleslegesnek bizonyult. Amint dúdolni próbálta a dallamot, a saját hangja máris elnyomta a beszüremelőket, s akkor pedig ő maga is elvesztette azt. Végül valami gyermekdal dallamánál ragadt meg, ami persze köszönő viszonyban sem volt a szomszédból áthallatszó zenével, s amit valószínűleg még kora gyermekkorából őrizgetett magában, de emlékképként is olyan távoli volt már, hogy beazonosítani még véletlenül sem sikerülhetett. Erőlködésében egyre erősebben szorította le szemét, de így sem jutott vele semmire . . . Aztán elhallgatott . . . Arra számított, hogy az utca hangjai közül újra kiszűrheti, kihámozhatja a dallamot, s akkor, egy újabb nekifutásra talán majd sikerül . . . Ezúttal azonban a lift csikorgása, majd a liftajtó csapódása nyomott el mindent. Valaki a szomszédban hazaérkezett. No, már csak az hiányzik, hogy ő is bekapcsoljon valamit, bármit, akármit, aminek hangja van. Találgatni kezdte, hogy mi lehet majd az első, amit az újonnan hazaérkezett

szomszéd bekapcsol . . . A kávédaráló? A rádió? A porszívó? De ismét csak a liftet hallotta. Ezúttal nem érkezett erre az emeletre senki sem, csak valaki elhívta innen . . . Úgy látszik, kezd élénkülni az élet a házban. A legszemfülesebbek már érkeznek haza, s ez most már egyre gyakoribb lesz . . . A nagy találgatásban egyszerre csak azon kapta magát, hogy ismét azt a korábbi gyermekdalt dúdolgatja, s most már egy-egy félszavas szövegfoszlány is fel-felsejlett emlékezetében. Azonban összekötni és értelmezni továbbra sem tudta ezeket a foszlányokat. Egy kislány korában tanult ima sorait mormolgatta mantraként:

Uram, tégy engem a te békédnek eszközévé!
 Add, hogy:
 ahol a gyűlölet tombol,
 oda a szeretetet vigyem,
 ahol a bűn uralkodik,
 oda a megbocsátást vigyem,
 ahol a viszály szertehúz,
 oda az egységet vigyem,
 ahol a kétség tétovázik,
 oda a hitet vigyem,
 ahol a hamisság kígyózik,
 oda az igazságot vigyem,
 ahol a reménytelenség csüggeszt,
 oda a bizalmat vigyem,
 ahol a szomorúság fojtogat,
 oda az örömet vigyem,
 ahol a sötétség rémít,
 oda a világoasságot vigyem,
 Uram, tégy engem a Te békéd eszközévé!
 Úgy legyen!

Bal tenyerét a víz alatt egy kimért mozdulattal köldökére tapasztotta. Csukott szeme előtt egy vidéki, falusi óvoda kezdett kirajzolódni, s ahogy a hangokra koncentrált, a gyermekzsivajtól hangos környezetben mintha több száz kis torokból hangzottak volna fel ugyanezek a szavak, ugyanezek a sorok, ugyanez az ima, s ahogy az óvónő vezényelte a tanulást

az udvarban elhagyottan ringatózó hinta rozsdás nyikorgása is ritmusra szólt. Egy ablaktalan óvoda . . . Ablakokat sehol sem látott, s az épületen nem is látszott meg a rendeltetése, azt inkább csak valahol tudata holmi rejtett bugyraiban érezhette, hogy ez bizony valóban egy óvoda. Kétségek kezdtek gyötörni, hogy vajon valaha is betette-e a lábát ebbe az épületbe, hogy hol láthatott bármi ehhez foghatót, s vajon honnan eredhet az a gyermekdal, amelyet most már egyáltalán nem tudott kiverni a fejéből, s annak eredetéről mégsem tudott rájönni semmire.

Hosszú lábát térdben behajlítva lejjebb csúszott a kádban, egészen addig, hogy a víz az arcát, a fejét is teljesen ellepte, hosszú haja átnedvesedett, és alámerülve a vállára hullott. Ujjbegyével teste legérzékenyebb pontjait tapogatta, néhány milliméterrel térdkalácsa alatt azt a pontot, amit kora serdülőkora óta a legerogénebb zónájaként fedezett fel, combja feszes sonkázatát, melynek ingerlésétől minduntalan kecses melegség öntötte el, hüvelykujjával szeméremszőrzetét borzolta, s lejjebb csúszva ujjbegye egészen csiklójáig tévedt, minek utána feljebb vándorolva testén, köldökét ingerelve mintha görcs kezdte volna rángatni, úgy feszült meg benne az izgalom . . . Karját keresztezve marokra szorította mellét, s fejét még mindig a víz alatt egészen hátravetve, egész mellkasát kidudorította a kádból, hogy végül a víz felszínén, egy kis levegőt elengedve tüdejéből, apró, gyermeteg, bohókás kis buborékokat keltsen . . . Még mindig csukott szeme előtt egy üresen imbolygó, kintartóan le s fel mozgó libikóka metronómként verte a gyermekdal ritmusát . . . A víz felszínén mintha ugyanez a libikóka villant volna fel az egyik buborékban, s Annabella maga alá húzva lábát előbb csak hirtelen térdre emelkedett, majd még ugyanannak a mozdulatnak a folytatásaként egy akrobatikus mozdulattal talpra állt. Levegőért kapkodva egészen apróra, ám annál sebesebbre fogta lélegzését, s a karjáról lecsorduló fürdővíz cseppjei a még mindig félig telt findzába hullottak. Átázott hosszú haja maga alá temette fülét, így koncentráltan is hiába kereste a beszűrődő, ismerősként visszavárt hangokat. Egy halkán, alig hallhatóan indított, hosszan kitartott sóhajtásból lassacskán erőteljes üvöltéssé felfokozott fülsértő sikoltás végén hajából kirázva a vizet felnyitotta szemét.

– Úgy legyen – hallotta meg nagybátyja hangját a maga kimért modorosságában.

Fedor bácsi a félfát támasztva korát meghazudtolóan vagány mozdulattal állt ott a fürdőszoba ajtajában. Valamit motyogott arról, hogy a szektorban ma egész nap gond volt az áramellátással, s hogy ezért érkezett ennyire későn, Annabella azonban hirtelen újra lehunyta szemét, s dermedt mozdulatlanságában átérezte, amint a férfi megragadja meztelen és nedves derekát, oldalra dönti, s ujjai belé hatolnak . . . Teljes lényével élte át az orgazmust, pedig Fedor bácsi továbbra sem mozdult. Amikor Annabella újra kinyitotta a szemét, nagybátyja ugyanúgy állt az ajtóban, mint néhány pillanattal, a másodperc tört részével korábban, s egy lépést sem tett feléje, a karja sem mozdult, nemhogy az ujjai eljárták volna azt a vad, ellenállhatatlan, magával ragadó táncot, amit Annabella magában s a magáénak érzett.

Fedor bácsi cigarettára gyújtott . . .

– Kinyitottam az ablakot, elviselhetetlen itt ilyenkor ez a tikkadság – dűnnyögte, és a findzsáért hajolt.

Annabella a kád szélére ült.

– Kaphatok én is egy cigarettát? – kérdezte.

– Persze . . .

Fedor bácsi hátával az ajtófélfának dőlt, és a zsebében kotorászott, a cigisdobozt kereste. Azzal nem is volt gond, viszont a gyufát sehogy sem találta . . . Már szinte az egész kézfeje elveszett a zsebében, amikor egyszeriben zsugorodni kezdett, válla felett apró kis szárnyacskák serkedtek, s szúnyog képében máris kiröppent az ablakon.

Félig szívott olcsó cigije ott maradt nyomában a fürdőszoba küszöbén . . .

*

Időközben persze már rájöttem, hogy az egész történetben a legnagyobb állat én vagyok. Nem mintha ez valamicskét is lendítene rajtam . . .